

ದಂಡಂ ದಶಗುಣಂ

ಹೊಸ ಪೀಳಿಗೆಯ ನಾಜೂಕಿನ
ಕೂಸುಗಳಿಗೆ ಸೋಲು,
ಫೇಲು, ಕೋಲು ಇವೆಲ್ಲಾ
ಅಪರಿಚಿತ ಪದಗಳು. ಬಡಿಗೆಯ
ಬೇಸಿಕ್ ಬೀಟ್ಸ್ ಪರಿಚಯವೂ
ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. 'ದಡ್ಡನಿಗೆ ದೊಣ್ಣೆ
ಪೆಟ್ಟು, ಜಾಣನಿಗೆ ಮಾತಿನ
ಪೆಟ್ಟು' ಎಂಬ ಗಾದೆ
ಈಗ ಔಟ್‌ಡೇಟೆಡ್..

■ ಸುಮಾ ರಮೇಶ್

ಶ್ರೀಕ್ಷೆಯ ವಿಭಿನ್ನ ರೂಪಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಪೀಳಿಗೆ
ಎಂದರೆ ಅದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ
ನಮ್ಮದೇ. ನಾಲ್ಕೂವರೆ ದಶಕಗಳ ಹಿಂದೆ ನಮ್ಮ
ಪ್ರಾಥಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಯ ಕಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿರಿಸುವುದು
ಮೂಲಭೂತ ಅಗತ್ಯಗಳಲ್ಲೊಂದು ಎಂದು
ಹಿರಿಯರು ನಂಬಿದಂತಿತ್ತು. ಇದು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಷ್ಟೇ
ಅಲ್ಲದೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲೂ ಯೂನಿವರ್ಸಲ್ ಆಗಿ
ಅಂಗೀಕಾರವಾಗಿದ್ದ ಸಂಗತಿ.

ಆಟ, ಪಾಠ, ಊಟ, ಶೌಚದಂತೆ ಹೊಡೆತ
ಬಡಿತಗಳೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಭಾಗವೇ
ಆಗಿದ್ದವು. ಶಾಲೆಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆತರುತ್ತಿದ್ದ
ಪೋಷಕರು 'ನಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಸರಿಯಾಗಿ
ಕಲೀದಿದ್ದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆತ್ತದಿಂದ ಬಾರಿಸಿ ಕಲಿಸಿ
ಸಾರ್...' ಎಂಬ ಘೋಷವಾಕ್ಯವನ್ನು ಉದುರಿಸಿ
ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಋಷಿಮುನಿಗಳ
ಕೈಯಲ್ಲಿನ ಮಂತ್ರದಂಡದಂತೆ, ಕರುಣಾನಿಧಿಯ
ಕಣ್ಣಿಗೆ ಜೊತೆಯಾದ ಕನ್ನಡಕದಂತೆ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳ
ಕಂಕುಳಿನಲ್ಲಿ ಬೆಚ್ಚಗೆ ಕುಳಿತ ಕೋಲು ಅವರ ಜೊತೆಗೇ
ಜರ್ನಲ್ ಕ್ಯಾಸ್ ರೂಂಗೆ ಎಂಟರ್ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು.

ತಮ್ಮ ಹತಾರಗಳನ್ನು ಮಸೆದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ

ಬುಚ್ಚರ್‌ಗಳಂತೆ ಸಿಬಿರುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಸೀಸನ್
ಆದ ದೊಣ್ಣೆಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದ ಮೇಷ್ಟ್ರುಗಳ
ಪಿಕ್ಚರ್ ಇನ್ನೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಂತಿದೆ. ಅವು ಅಡಿಕೆ
ದಬ್ಬೆ, ಜೋಳದ ಕಡ್ಡಿ, ಒಣಗಿದ ಕೊಂಬೆ, ರೂಲ್
ದೊಣ್ಣೆ, ಉದ್ದನೆಯ ಸ್ಕೇಲ್ ಯಾವುದಾದರೂ
ಆಗಬಹುದಿತ್ತು. ಪುರಾಣ ಪುರುಷರ ಬಳಿ
ಇರುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಣಗಳಂತೆ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ
ಅವು ಹೊರಬಂದು ಮಕ್ಕಳ ಅಂಗೈ, ಮುಂಗೈ,
ಬೆನ್ನು, ಕಾಲು, ತೊಡೆ, ಪುಷ್ಪ, ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕೆಂಪಗಿನ
ಮೊಹರನ್ನು ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು.

ಈ ದಂಡಗಳು ದಂಡಿಸಲಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಪ್ರಶ್ನೆ
ಕೇಳುವಾಗ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಾಯಿಂಟ್ ಔಟ್
ಮಾಡಲು, ತಿವಿಯಲು, ಏರ್ ಮಿಸ್ಟ್ರೆಲ್‌ನಂತೆ
ತೂರಲು, ಆಟದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಬಾಂಡರಿ ಲೈನ್
ಹಾಕಲು ಹಾಗೂ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಬಳಲಿದಾಗ
ಊರುಗೋಲಾಗಲೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಮಲ್ಲಿ
ಪರ್ಪಸ್ ಅಸ್ತ್ರಗಳು.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮಕ್ಕಳ ಕುಚೇಷ್ಟೆ ಅತಿರೇಕಕ್ಕೇರಿದಾಗ
ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿರುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಲುಗಳು
ಅಶಕ್ತವೆನಿಸಿ ಪಕ್ಕದ ತರಗತಿಯಿಂದ ಸದೃಢವಾದ
ಬಡಿಗೆಯನ್ನು ಎರವಲು ತರುವ ಅಭ್ಯಾಸವಿತ್ತು.